

A misty forest scene with tall, thin trees. Two people are walking away from the viewer down a path. The person on the left is wearing a red coat, and the person on the right is wearing a yellow jacket. The overall atmosphere is mysterious and slightly eerie.

DE PERFECTE DOCHTER

THRILLER

In ons gezin is alles
perfect. Althans,
dat is wat we je willen
laten geloven...

HANNEKE MEIER

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Stel je voor dat je op een warme zomerochtend door de Kastenlaan zou wandelen. Het bladerdek van de hoge berkenbomen brengt je wat koelte en een briesje strijkt door je haren. De geur die in de lucht hangt, brengt je terug naar de fijne, zorgeloze periodes waarin je onbezonnen door het leven ging.

Naast het slingerende grindpaadje dat tussen fris, groen gras is aangelegd, vind je de mooie, verzorgde voortuintjes van de bewoners van de laan. Misschien zou je enkele daarvan wel bewonderen, of je zou bedenken dat je eens moet vragen wie die tuin heeft aangelegd. De bloemen in de perkjes zijn kleurrijk, de stoepjes netjes aangeveegd. Bij een paar huizen staat een bankje voor het raam, om op warme avonden een glas wijn te drinken met goede vrienden, of om voor het slapengaan een verhaaltje voor te lezen aan de kinderen.

Maar je ziet ook dat bij sommige huizen het houtwerk wel een nieuw likje verf kan gebruiken, of dat er onkruid tussen de stoeptegels is gegroeid. En soms, heel soms, zitten er gele plekjes in het gras. Van de plasjes van de hond, of omdat het gras wat extra water kan gebruiken.

Je zou mevrouw Verhagen en mevrouw De Bakker bij hun witte tuinhokjes kunnen zien staan, als je rond negen uur langs wandelt. Ze staan daar bijna elke ochtend. Mevrouw Verhagen heeft haar krulspelden nog in haar grijze haren gerold en een smeuulende sigaret bungelt in haar mondhoek. Mevrouw De Bakker kucht de rook weg en flaneert in haar oudroze badjas over het

netjes bijgehouden gras van haar tuintje. Ze hebben alle nieuwe roddels al besproken en kunnen hun nieuwsgierigheid naar jou als nieuwkomer in de straat niet verbergen. Je kunt een kort knikje verwachten, misschien krullen de mondhoeken van mevrouw Verhagen wel een beetje op als ze een goede dag heeft en als ze niet te veel last heeft van haar artritis. Zodra je hen voorbij bent, buigen ze zich naar elkaar toe en leveren al fluisterend commentaar op de vlekken op je broek, of op je afgetrapte gympen. Neem dat maar van mij aan.

Als je je weg vervolgt, kom je via een flauwe bocht bij nummer 28 uit. Misschien kom je mijn moeder, Sigrid Pergel, wel tegen, die op dit tijdstip al opgemaakt en aangekleed de krant uit de brievenbus pakt. Ze zou er piekfijn uitzien, alsof ze zo meteen naar een feestje gaat. Ook al kennen jullie elkaar niet, ze wuift beleefd naar je, met een vriendelijke lach op haar gezicht.

Nee, het gras in onze tuin heeft geen gele plekken. En het houtwerk is piekfijn op orde. Op nummer 28 is alles perfect. Althans, dat is wat we je willen laten geloven.

1

‘Ga maar zitten.’

Michel schuift het kartonnen bekertje met koffie naar me toe. Ik mag hem bij zijn voornaam noemen. Dat voelt bijna net zo ongemakkelijk als de stoel waar ik op zit, die hard in mijn zitvlees duwt. Ik trek mijn oversized trui over mijn knieën heen en wiebel heen en weer. Een bank zou toch wel comfortabeler zijn. Of zo’n fauteuil waar ik zonder schoenen lekker in kan kruipen, wat net zo’n gevoel geeft als de warme schoot van je moeder. Een rilling loopt over mijn ruggengraat als die gedachte door mijn hoofd gaat. Niet aan denken.

Hij lijkt door te hebben dat er iets aan de hand is, want hij gaat tegenover me aan het bureau zitten, slaat zijn armen over elkaar heen en kijkt me met zijn donkere ogen doordringend, maar vriendelijk aan. Hij draagt een Rolling Stones-shirt, met een zwarte longsleeve eronder. Zijn haren zijn in een knot vastgebonden en in zijn nek heeft hij een kleine tatoeage van een vogel. We hebben twee verkennende gesprekken met elkaar achter de rug en ik heb besloten dat ik hem wel mag, maar hij is niet mijn beste vriend. Dat moet ik goed in de gaten houden.

‘Is er iets?’ vraagt hij.

‘Nee, ik moest ergens aan denken, maar het is niet de moeite waard om nu te benoemen.’

‘Goed. Als je maar weet dat je me alles kunt vertellen. Daar ben ik voor. Alles wat je in deze kamer vertelt blijft uiteraard binnen deze muren.’

Ik kijk de kamer rond terwijl ik mijn lange, donkere haren in een elastiek bind. Er is nog niet veel gedaan om het hier gezellig te maken. Het licht dat van een peertje aan het plafond komt is fel, er staat alleen een lege vitrinekast tegen de wand. De muren zijn wit en saai. Het is niet echt een inspirerende plek om te werken aan mezelf, maar hij heeft zijn kantoor hier nog maar pas. Ik hoop dat hij er gauw wat aan zal doen.

Ik roer met het houten staafje door de koffie en neem een klein slokje. Warm, maar smakeloos. 'Je bent ook hypnotiseur, toch?' vraag ik.

Hij lacht zachtjes. 'Nee, ik ben hypnotherapeut. Dat is net wat anders.'

'Wat is het verschil?' Ik ga rechtop zitten en zet het bekertje koffie weg.

'We gebruiken allebei hypnose als gemoedstoestand. Een trance. Je kunt het vergelijken met hele diepe ontspanning, of meditatie, maar dan onder begeleiding en met bewust contact met je onderbewuste. Het verschil met de hypnose zoals je die kent, is dat een hypnotherapeut de trance gebruikt voor een therapiedoel.'

'Dat zou me denk ik wel kunnen helpen. Wanneer gaan we daarmee beginnen?'

'Nu nog niet. Ik wil eerst goed in kaart brengen waar we mee aan de slag gaan.' Hij slaat zijn been over de andere heen. 'Heb je nog last van je levendige dromen gehad?'

'Nee, ik heb goed geslapen.'

'Ben je zenuwachtig?' Hij vraagt het terwijl hij over zijn tablet heen kijkt.

'Niet echt. Een beetje bang om alles weer te moeten herbeleven. Maar het is oké.'

'Je weet dat ik alles met de videocamera ga opnemen, dat hebben we al besproken. Door de beelden na onze sessies te analyseren, kan ik je uiteindelijk beter helpen. Jij behoudt de regie, dus

als je wilt dat ik de camera stop, mag je dat aangeven en dan doe ik dat ook. Ben je het hier nog steeds mee eens?’

‘Ja, prima.’

‘Zullen we dan beginnen?’

Ik knik en volg hem met mijn ogen als hij opstaat en de camera aanzet. Hij gaat weer zitten en kijkt me aan alsof hij wil zeggen dat ik hem echt kan vertrouwen. Ik wil het proberen. Ik grijp elke kans aan om ervoor te zorgen dat ik mijn verleden achter me kan laten en door kan gaan. Misschien is het wel mijn laatste kans.

‘Oké. Je mag me alles over jullie gezin vertellen wat je je kan herinneren, elk detail kan van waarde zijn voor jouw zoektocht.’

Ik knik en haal diep adem. Het is tijd.

TRANSCRIPT 1

Naam: Noa Pergel

Omschrijving: Walter en Sigrid – 2010

Noa

Papa ijsbeerde door de keuken. ‘Waar bemoeien die buurvrouwen zich toch allemaal mee?’ Hij was boos. Heel boos. ‘Waar is Sigrid? En wat is er met je gezicht gebeurd?’ Hij sprak met een hoge, vervormde stem waar de irritatie vanaf droop. ‘Stelletje nieuwsgierige huisvrouwen die niets beters te doen hebben. Ik word er gek van!’

Hij wreef voorzichtig over de pleister, die over de wond heen was geplakt. De huisarts was geschrokken, maar had de jaap van vier centimeter zonder vragen gehecht. Papa had desinfecterende middelen meegekregen om een ontsteking te voorkomen en dat was dat.

Mama had eergisteren kort gebeld, ze was bij tante Carla. Ze vroeg niet eens hoe het met ons ging. Papa had haar gesmeekt om naar huis te komen, maar ze zei dat ze niet wist wanneer ze terug zou komen en had daarna opgehangen.

‘Het komt wel goed,’ zei papa. ‘Over een paar dagen is ze weer thuis.’

‘Wat heb je gezegd tegen de burens?’ vroeg ik hem, nadat ik hem een kop koffie had gegeven en we aan de keukentafel gingen zitten.

‘Dat ik me tijdens het klussen tegen een scherpe rand had gestoten. En dat mama op visite is bij haar zus.’ Hij blies in de koffie en keek me aan. ‘Dat laatste is natuurlijk de waarheid.’

Ik grinnikte en leunde achterover. ‘Mag ik je nog iets vragen?’

‘Natuurlijk.’

‘Wat voor pillen slikt mama eigenlijk?’

Papa stond op en pakte het oranje potje uit het kastje. Hij schudde ermee en zette het voor me neer op tafel. ‘Deze bedoel je, toch?’

Ik knikte en pakte het potje vast. ‘Er zit geen sticker meer op.’

Een vage glimlach verscheen op papa’s gezicht. ‘Dat klopt. Mama haalt het etiket met de gegevens er altijd vanaf, omdat het haar anders steeds herinnert aan hoe slecht het soms met haar kan gaan. Ze neemt deze medicijnen om zich beter te voelen. Om haar hoofd tot rust te laten komen.’

‘Zijn het dezelfde pillen als die van Diede?’

‘Dat klopt. Diedes hoofd heeft ook rust nodig. En ik ben blij dat ze er weer mee gestart is. Ze voelt zich nu een stuk beter, ook al gaat Marlijn verhuizen en ook al...’ Hij wreef weer over de pleister op zijn wang, zijn gezicht vertrok een beetje van de pijn. Ik snapte wat hij bedoelde.

‘Denk je dat mama...’ Ik keek naar het potje in mijn hand en gaf het aan papa terug.

‘Dat mama wat?’ vroeg hij, terwijl hij me aan bleef kijken.

‘Geen geheimen, Noa, je mag me alles vragen. Ook al kan die vraag pijnlijk zijn.’

Ik haalde diep adem. ‘Dat mama zoiets nog eens zou doen?’

Hij tikte met zijn vingers op het tafelblad en dacht zo lang na, dat ik dacht dat hij de vraag niet had gehoord. ‘Ik hoop het niet,’ zei hij uiteindelijk. ‘Als mama terug is, gaan we naar de dokter. We moeten kijken of haar pillen nog goed werken. Het is voor nu vooral belangrijk om rust te krijgen. Niet alleen voor mama, maar ook voor ons en voor Diede, zodat het met haar ook weer beter gaat.’

De dagen die volgden voelde ik me vreselijk gespannen en Diede vertelde me dat ze zo bang was dat mama terug zou komen. Ik geloofde niet dat er nog iets zou gebeuren. Na het gesprek met papa voelde ik de spanning uit mijn lijf wegebben. Ik was niet meer zo alert als ik alleen thuis was, ik durfde weer naar buiten te gaan, en om samen bij papa te zijn.

‘Vind je ook niet dat het thuis veel fijner is nu mama er niet is?’ Ik fluisterde het in Diedes donkere slaapkamer. Het was al halfnegen geweest en ik had allang in mijn eigen bed moeten liggen, maar het was zo ontspannen om hier met Diede te zijn. We lagen onder haar dekbed, haar warme huid tegen de mijne.

‘Veel fijner,’ zei Diede en ze giebelde. ‘Ik durf het bijna niet hardop te zeggen, maar ik hoop dat ze voor altijd bij tante Carla blijft.’

Ik sloeg mijn hand voor mijn mond. Diede sprak hardop uit waar ik al een paar dagen over nadacht. Voor ons zou het beter zijn. Voor papa zou het een ramp zijn.

Twee dagen later zat ik in de woonkamer een filmpje op televisie te kijken. Papa was naar zijn werk, Diede was op school. Ik hoorde het portier van een auto dichtslaan. De voetstappen die daarop volgden – fel en gehaast – herkende ik uit duizenden. Mijn hart sloeg over van angst, maar toen ik mama met een grote glimlach in de deuropening zag staan, kon ik niet anders dan opspringen en op haar afrennen. Ze stak haar armen uit en ik knuffelde haar.

‘Wat fijn dat je er weer bent,’ fluisterde ik.

Mama tilde me op en gaf me een zoen op mijn wang. ‘Ik ben ook blij om weer thuis te zijn. Kom, dan gaan we een kopje thee drinken.’

Ze was zo opgewekt, zo blij, dat ik haar bijna niet herkende. Haar ogen waren zachter, zelfs haar huid was niet meer zo grauw als een paar dagen eerder.

‘Wat is er met je aan de hand?’ vroeg ik en ik nam voorzichtig een slok van de hete thee.

‘Laten we het erop houden dat ik me in geen jaren zo goed heb gevoeld.’

Daarna vroeg ze hoe het op school was gegaan, of ik lief was geweest voor papa en of Diede alweer een beetje was opgeknapt.

Ze heeft me nooit antwoord op mijn vraag gegeven.

Michel

Wat doet dit met je, Noa?

Noa

De herinnering doet me weinig. Maar het feit dat ik niet alles meer weet frustreert me. Ik denk dat we beter kunnen stoppen. Er komt nu toch niets meer in me op.

Michel zet de camera uit en gaat weer zitten. Er is geen emotie op zijn gezicht te lezen, alsof hij me daarmee wil uitlokken om de rest te vertellen. Nee, nog niet. Dat komt nog wel, stapje voor stapje.

Ik kijk naar mijn handen en trek aan een velletje bij mijn wijsvinger. Het brandende gevoel als de huid losraakt brengt me weer in het hier en nu.